

1.00

Štai ji man ir sako, žodžiai išsprūsta su spanguolinio keksiuko trupiniais, kableliai paskęsta kavos puodelyje.

Ji pasako keturiais sakiniais. Ne, penkiais.

Negaliu sau leisti to išgirsti, bet jau per vėlu. Žodžiai mane suranda ir duria kaip peiliu. Kai ji sako blogiausia:

...rasta negyva motelio kambary, viena...

...mano sienos pakyla aukštyn ir durys užsitrenkia. Linkteliu, tarsi klausyčiausi, tarsi mudvi bendrautume, juk ji niekad nesupranta.

Nieko gero, kai mergaitės miršta.

2.00

– Nenorėjom, kad išgirstum mokykloje ar per žinias. – Dženiferė susikemša į burną paskutinį keksiuko kąsnį. – Ar gerai jautiesi?

Atidarau indaplovę ir pasilenkiu į virstantį garų debesį. Norėčiau įlįsti vidun ir susiraityti tarp dubens ir lėkštės. Mano pamotė Dženiferė galėtų uždaryti dureles, nustatyti antibakterinę programą ir įjungti.

Palietę mano veidą, garai atvėsta.

– Gerai, – meluoju.

Dženiferė paima nuo stalo dėžutę avižinių sausainių su razinomis.

– Turėtum jaustis siaubingai. – Ji nuplėšia popierinį kaspinėlių. – Dar baisiau nei siaubingai. Gal paduotum švarų indelį?

Išimu iš spintelės skaidrią plastikinę dėžutę su dangteliu ir per stalą paduoodu jai.

– Kur tėtis?

– Katedros dėstytojų posėdyje.

– Iš kur sužinojai apie Kesę?

Prieš dėdama sausainius į dėžutę, Dženiferė aptrupina kraštelius, kad atrodytų kaip jos kepti, o ne pirktiniai.

– Vakar vėlai vakare paskambino tavo motina ir pranešė. Ji nori, kad nueitum pas gydytoją Parker tuoj pat, nelaukdama paskirto seanso.

– O tu ką manai? – klausiu.

– Tai gera mintis, – atsako ji. – Paklausiu, ar gydytoja galės priimti tave šiandien po pietų.

– Nesivargink. – Ištraukiu viršutinį indaplovės stalčių. Nuo mano prisilietimo stiklinės virpa ir silpnai dzingsi. Jei paimčiau, jos subyrėtų. – Nėra reikalo.

Ji liaujasi knaibiusi sausainius.

– Kesė buvo geriausia tavo draugė.

– Nebebuvo. Nueisiu pas gydytoją Parker kitą savaitę, kaip paskirta.

– Na, kaip žinai. Ar pažadi paskambinti mamai ir apie tai pasikalbėti?

– Pažadų.

Dženiferė žvilgteli į mikrobangų krosnelės laikrodį ir sušunka:

– Ema, tau liko keturios minutės!

~~Mano netikra sesuo~~ Ema neatsiliepia. Ji sėdi svetainėje apžavėta televizoriaus ir dubens mėlynų javainių.

Dženiferė krimsteli sausainio.

– Nemėgstu blogai kalbėti apie mirusiuosius, bet džiaugiuosi, kad lioveisi su ja draugauti.

Įstumi viršutinį stalčių atgal ir ištraukiu apatinį.

– Kodėl?

– Kesė buvo tikra nelaimė. Ji galėjo ir tave nusitraukti paskui.

Randu šaukštų krepšelyje pasislėpusį mėsos peilį. Juodos kriaušės dar šiltos. Jį betraukiant ašmenys perskrodžia orą ir supjausto virtuvę į dalis. Ten Dženiferė, dedanti į plastikinę dėžutę pirkinius sausainius dukrai į mokyklą. Ten tuščia kėdė tėtės, kuris vaizduoja negalįs išvengti tų posėdžių nuo pat ankstauro ryto. Ten šešėlis mano motinos, mėgstančios skambinti telefonu, nes pokalbiai akis į akį užtrunka ir paprastai baigiasi riksmis.

Čia stovi mergina, rankoje gniaužianti peilį. O štai čia riebaluota viryklė, kraujo kvapas ore, piktų žodžių prilindę kampai. Išmokome to nepastebėti, išmokome nieko nepastebėti.

...rasta negyva motelio kambary, viena...

Kažkas atplėšia man akių vokus.

– Ačiū Dievui, tu stipresnė už ją. – Dženiferė išgeria kavą ir nusišluosto trupinius nuo lūpų kampučių.

Tyliai švilptelėdamas peilis įslysta į peilių stovą.

– Aha. – Paimu lėkštę, kraujas ir kremzlės švariai nuplautos. Ji nepakeliamai sunki.

Dženiferė užspaudžia sausainių dėžutės dangtelį.

– Man vėlyvas susitikimas dėl turto dalybų. Gal nuvežtum Ema į futbolo treniruotę? Prasideda penktą.

– Kuriame stadione?

– Ričlando parko, už prekybos centrų rajono. Imk.

Ji paduoda man sunkų puodelį su ryškiai raudonu lūpų dažų puspėnuliu ant kraštelio. Pastatau jį ant spintelės ir drebančiomis rankomis po vieną išimu lėkštes.

Į virtuvę įeina Ema ir prie plautuvės pastato javainių dubenėlį, puspilnį mėlynos spalvos pieno.

– Sausainių nepamiršai? – klausia ji motinos.

Dženiferė pakrato plastikinę dėžutę.

– Mes vėluojam, širdele. Pasiimk daiktus.

Ema sunkiai nulinguoja prie kuprinės plekšėdama palaidais batų raišteliais. Ji dar turėtų miegoti, bet mano tėvo žmona keturis kartus per savaitę iš labo ryto veža ją į mokyklą, į smuiko ir šneamosios prancūzų kalbos pamokas. Žinoma, juk trečiokams mokytis papildomai visai ne per anksti.

Dženiferė atsistoja. Sijonas taip aptempęs šlaunis, kad kišenės virsta lauk. Ji bando išlyginti raukšles.

– Nenusileisk, jei Ema įkalbinės prieš treniruotę nupirkti jai traškučių. Jei išalks, gali suvalgyti indelį vaisių.

– Ar man palaukti ir parvežti ją namo?

Dženiferė papurto galvą.

– Grantai parveš. – Nuo kėdės atkaltės ji pasiima palatą, apsivelka ir pradeda sagstyti. – Suvalgyk vieną keksiuką, ką? Vakar nupirkau apelsinų, arba paimk skrebutį, o gal vaflių.

~~Negaliu jų norėti.~~ Keksiuko (410) man nereikia, apelsino (75) ar skrebučio (87) nenoriu, o nuo vaflių (180) springstu.

Parodau į tuščią dubenėlį ant stalviršio, šalia krūvos vaistų buteliukų ir dėžutės *Bluberridazzlepops* javainių su mėlynėmis.

– Suvalgysiu javainių.

Dženiferė žvilgteli į spintelės dureles, ant kurių ji buvo pakabinusi mano mitybos planą. Kai prieš pusę metų čia krausčiausi, jis atkeliavo kartu su išrašu iš ligoninės. Po trijų mėnesių, per aštuonioliktąjį savo gimtadienį, jį nukabinau.

– Dubenėlio per mažai, – atsargiai sako ji.

~~Galėčiau suvalgyti visą dėžutę.~~ Turbūt net nepilčiau į dubenėlį.

– Man sutriko skrandis.

Ji vėl prasižioja. Dvejoja. Rūgštus, rytine kava atsiduodantis kvapas atsklinda ramiu virtuvės oru ir tvoskia į mane. *Nesakyk to, nesakyk.*

– Pasitikėjimas, Lija.

Pasakė.

– Tai svarbiausia. Ypač dabar. Juk nenorim...

Jei nebūčiau tokia pavargusi, sukiščiau tą „pasitikėjimą“ ir tą „svarbiausia“ į atliekų smulkintuvą ir palikčiau įjungtą visai dienai.

Paimu iš indaplovės didesnę dubenėlį ir pastatau ant stalviršio.

– Man... viskas... gerai. Aišku?

Ji porą kart sumirksi ir užsisiega paskutinę palto sagą.

– Aišku. Suprantu. Ema, susirišk raištelius ir į mašiną.

Ema nusižiovauja.

– Pala, – ir pasilenkusi surišu Emai batų raištelius. Dvigubu mazgu. Pasižiūriu į ją. – Juk negaliu visą laiką raišioti tau raištelių. Tu jau per didelė.

Ji nusišiepia ir pabučiuoja man į kaktą.

– Gali gali, kvailute.

Kai atsistoju, Dženiferė žengia prie manęs du nerangius žingsnius. Laukiu. Ji tarsi blyškus, apvalainas drugys, apibarstytas matine pudra, apsiginklavęs bankininko portfeliuku, pinigine ir nuotolinio užvedimo pulteliu išsimokėtinai pirktam visureigiui. Ji nervingai virpa.

Laukiu.

Dabar turėtume apsikabinti, pasibučiuoti ar bent jau apsimesti tą darančios.

Dženiferė susijuosia diržą.

– Klausyk... tiesiog išgyvenk šią dieną. Gerai? Pasistenk per daug negalvoti.

– Gerai.

– Ema, atsisveikink su seserim, – paragina Dženiferė.

– Lik sveika, Lija, – pamoja Ema ir vos šypteli pamėlusiais dantimis. – Javainiai tikrai skanūs. Jei nori, likutį dėžutėje gali pabaigti.

🔊 3.00 🔊

Į dubenį įberiu per daug javainių (150), užpilu juos dviejų procentų riebumo pienu (125). Pusryčiai – svarbiausias dienos valgymas. Pusryčiai pavars mane čem-piii-o-ne.

...Kai buvau gyva mergaitė, turinti du tėvus, vienus namus, ir prieš akis neblyksėdavo geležtės, pusryčiaudama valgydavau dribsnių su šviežiomis braškėmis ir visuomet skaitydavau knygą, atremtą į vaisių dubenį. Kesės namuose valgydavome vaflių su tikru skystu klevų sirupu, o ne dirbtiniu kukurūzų, ir skaitydavome komiksus...

Ne. Geriau neprisiminti. Negalvosiu. Nesidairysiu atgal.

Neteršiu savo vidaus nei *Bluberridazzle* javainiais, nei kek-siuku, nei sprangiais skrebučio kashniais. Vakarykštis purvas ir klaidos jau nuslinko manimi. Viduje aš blizganti, rožinė, švari. Tuštuma – gerai. Tuštuma – stiprybė.

Bet man reikės vairuoti.

♦ ♦ ♦ ♦

...Prieš metus, pirmąjį spalio šeštadienį, važiauvau atvirais langais, garsiai grojant muzikai, skridau laikyti stojamųjų į koledžą. Aš vairavau, o Kesė turėjo laiko nusilakuoti nagus. Buvome tapusios slaptomis seserimis, užkariausiančiomis pasaulį, energija liejosi per kraštus tarsi šampanas. Kesė juokėsi. Aš juokiausi. Buvome tobulos.

Ar buvau papusryčiavusi? Žinoma, ne. Ar prieš tai vakarieniauvau, pietavau ar šiaip ko nors valgiau?

Užsižiebus geltonam, o paskui raudonam žiburiui, priešais važiuojanti mašina sustojo. Mano basutė pakibo virš pedalo. Akyse visas pradėjo lietus. Juodos girliandos raitėsi apie stuburą ir apsisuko apie akis kaip šilkinis šalikas. Priešais stovinti mašina dingo. Dingo ir vairas su prietaisų skydeliu. Nebebuvo nei Kesės, nei šviešofo. Kaip man sustabdyti šitą daiktą?

Kesė klykė tarsi sulėtintame filme.

::zefyrinės/oro/pagalvės/sprogimas::

Atsigavusi pamačiau rūsčiai žvelgiančius greitosios gydytoją ir policininką. Vairuotojas, į kurio mašiną rėžiausi, rėkė į mobilųjį.

Mano kraujospūdis buvo kaip šaltakraujės gyvatės. Širdis vos plakė. Plaučiai norėjo poilsio. Jie įbedė man adatą, pripumpavo kaip šventinį balioną ir nudangino į ligoninę, o ten seselės plieninėmis akimis sužymėjo visus netikusius rodiklius. Pieštuku. Mane pričiuopo.

Atlėkė mama su tėčiu, keista, bet kartu, laimingi, kad aš gyva. Seselė padavė motinai mano medicininę kortelę. Ši perskaitė, paaiškino nelaimės mastą tėvui, ir jie susiriejo, priekaištų lavina liejosi ant antibakterinių paklodžių ir vingiavo tolyn koridoriumi. Aš buvau patyrusi stresą/pervargusi/maniakiška/ne apimta depresijos/ne trūko dėmesio/ne stigo drausmės/reikėjo poilsio/reikėjo/tavo kaltė/tavo kaltė/kaltė/kaltė. Smulkiai mergaitei jie išpaudė odoje savo nesantaikos žymę.

Buvo paskambinta, kur reikia, ir tėvai įgrūdo mane į tą pragarą ant kalvos Naujųjų laikų ligoninę...

Kesė kaip visada išsisuko. Nė įbrėžimo. Draudimas su kaupu padengė nuostolius, taigi ji gavo suremontuotą mašiną ir naujus garsiakalbius. Mūsų motinos šnektelėjo, bet juk mergaitėms pasitaiko tokių dalykų, ką čia padarysi. Kesė užsirašė laikyti egzaminų kitą dieną ir pasidarė manikiūrą salone – nusilakavo nagus „užburiančia mėlyna“ spalva, *o aš tuo metu gulėjau užrakinta ir man į tuščias kraujagysles lašėjo vanduo su cukrumi...*

Pamoką išmokau. Vairuojant reikia degalų.

Ne mėlynų Emos javainių. Nusipurtau ir iškratau didumą tižios košės į smulkintuvą, tada pastatau dubenį ant grindų. Emos katės, Kora su Plutu, atitipena per virtuvę ir sukiša galvas į dubenį. Ant lipniojo lapelio nupiešiu veiduką su dideliu liežuviu ir užrašau: „Ema, buvo labai skanu! Ačiū!“ Prilipdau jį prie javainių dėžutės.

Suvalgau dešimt razinų (16), penkis migdolus (35) ir žalią kriaušę (121) (= 172). Kąsniai lėtai nuslenka gerkle. Išgeriu vitaminų ir tablečių psichams, kurios neleidžia mano smegenims susprogti: vieną pailgą rožinę, vieną apskritą baltą ir dvi skaisčiai raudonas. Kiekvieną nuplaunu žemyn karšto vandens gurkšniu.

Verčiau jau jos imtų veikti greitai. Mobiliajame manęs laukia mirusios merginos balsas.

◀ 4.00 ▶

Užkopti laiptais užtrunka ilgiau nei paprastai.

Miegu koridoriaus gale, kambarėlyje, kuris vis dar atrodo nelyg svečiams skirtas. Baltos sienos. Geltonos užuolaidos. Išskleidžiamos

sofos atkaltė niekad nepastatoma, stalas įsigytas iš antrų rankų. Dženiferė vis siūlosi nupirkti man naujus baldus, išdažyti ar išklijuoti tapetais sienas. Atsakau, kad dar nesugalvojau, ko norėčiau. Tikriausiai pirma reiktų iškraustyti krūvą dulkinų dėžių.

Mano telefonas laukia ant nešvarių drabužių krūvos, ten pat, kur nukrito, kai ankstyvą sekmadienio rytą trenkiau jį į sieną. Atrodė, nuo to nepaliaujamo skambėjimo išprotėsiu, bet jį išjungti buvau per daug pavargusi.

...Paskutinį kartą Kesė man skambino prieš šešis mėnesius, kai antrąkart išėjau iš ligoninės. Skambindavau jai keturis penkis kartus per dieną, ji neatsiliepdavo ir neatskambindavo, bet galiausiai teikėsi.

Liepė man klausytis ir pasakė, kad ilgai netrukdys.

Ji pareiškė, kad aš velnio sėkla. Darau neigiamą įtaką, metu nuodingą šešėlį. Kol buvau uždaryta, tėvai nuvilko ją pas gydytoją ir tas išplovė jai smegenis, pastatė ant kojų tabletes ir tuščiais žodžiais. Jai reikią gyventi toliau, iš naujo nusistatyti ribas, aiškino Kesė. Aš kalta, kad ji bėgo iš pamokų ir neišlaikė prancūzų kalbos egzamino, tai per mane esama viso to, kas bjauru ir pavojinga.

Melas. Melas. Melas.

Tik mano dėka ji nepabėgo iš dešimtos klasės. Mano dėka ji nesurijo buteliuko migdomųjų, kai ją apgavo vaikinai. Aš valandų valandas klausydavausi, kaip Kesės tėvai rėkia mėgindami įgrūsti ją į jai visiškai netinkantį manekenės kiautą. Aš dažniausiai suprasdavau, kas veda ją iš proto. Žinojau, kaip skaudu turėti tėvus, kurie tavęs nemato, net jei stovi jiems panosėj ir trypi kojomis.

Tik Kesei buvo per sunku visa tai prisiminti. Jai buvo lengviau dar kartą mane palikti. Ji kalta, kad mano vasara buvo tokia tuščia. Kai prasidėjo mokslo metai, koridoriuose Kesė žiūrėdavo per

mane kiaurai, o naujieji draugai kabindavosi jai ant kaklo tarsi stiklinių perliukų vėriniai. *Ji išbraukė mane iš gyvųjų tarpo.*

Bet kažkas atsitiko. Naktį iš šeštadienio į sekmadienį ji man skambino.

Aš, žinoma, neatsiliepiu. Greičiausiai ji skambino girta ar norėdama pasišaipyti. Neketinau leisti jai iš naujo su manimi susidraugauti, kad galėtų dar kartą apsigalvoti ir vėl mane pribaugti.

...rasta negyva motelio kambary, viena...

Neatsiliepiu. Vakar neišklausiau jos žinučių. Buvau tokia pikta, kad net negalėjau žiūrėti į telefoną.

Ji vis dar laukia manęs.

Atsisėdu ant krūvos neskaltbų pižaminių kelnų ir bluzonų, sužvejoju telefoną. Atlenkiu dangtelį. Kesė skambino trisdešimt tris kartus, pradėjo šeštadienį pusę dvylikos nakties.

KLAUSYTIS BALSU PAŠTO.

„Lija, čia tu? Čia aš. Paskambink man.“ Kesė.

Antra žinutė: „Kur tu? Paskambink man.“ Kesė.

Trečia: „Aš nejuokauju, Overbruk. Man tikrai reikia su tavim pasikalbėti.“ Kesė, prieš dvi dienas, šeštadienį.

„Paskambink man.“

„Maldauju, paskambink man.“

„Klausyk, atleisk, kad buvau tokia kalė. Prašau.“

„Žinau, kad gauni mano žinutes.“

„Galėsi pykti ant manęs vėliau, gerai? Man tikrai reikia su tavim pasikalbėti.“

„Buvai teisi, tai ne tavo kaltė.“

„Daugiau neturiu su kuo pasikalbėti.“

„Dieve.“

Nuo 1.20 val. iki 2.55 val. ji skambino penkiolika kartų.

Paskui: „Maldauju, Lija Lija.“ Kalba nerišliai.

„Man taip liūdna. Aš negaliu išsikapstyti.“

„Paskambink man. Patekau į bėdą.“

Dar du skambučiai.

3.20 val. jau visai neaiškiai: „Nežinau, ką daryti.“

3.27 val. – „Man tavęs trūksta. Labai.“

Prieš eidama į mašiną, įkišu telefoną giliau į krūvą ir išsitraukiu storesnį nertinį. Į Naująjį Hampšyrą žiema ateina anksti.

◀ 5.00 ▶

Puikiai apskaičiuoju laiką ir patenku į automobilių spūstį. Mašinas aplink mane vairuoja storos karvės ir baubiantys jaučiai. Riedame į priekį devynių kilometrų per valandą greičiu. Aš greičiau bėgioju. Nuolat stabdomė. Galvijai atrajoja ir mykia į savo mobiliuosius, paskui banda perjungia pavaras ir vėl pajuda į priekį.

Dvidešimt keturi kilometrai per valandą. Taip greitai nepabėgčiau.

Kažkur tarp Martino kampo ir 28-osios gatvės pravirkstu. Įjungiu radiją, dainuoju visa gerkle, paskui vėl išjungiu. Kumščiais trankau vairą, kol nusibrozdinu rankas, bet kuo toliau važiuoju, tuo labiau verkiu. Lietus merkia veidą.

...rasta negyva motelio kambary, viena...

Ką Kesė ten veikė? Apie ką galvojo?

Ar jai skaudėjo?

Nėra prasmės klausti kodėl, nors visi klaus. Aš žinau kodėl. Sunkesnis klausimas – kodėl ne? Negaliu patikėti, kad jai pirma manęs baigėsi atsakymai.

Reikia pabėgti, išskristi mojančiais sparnais taip stipriai, kad būtų girdėti tik savos širdies plakimas. Lietus lietus lietus skandina mane.

Ar buvo sunku?

Netrumpinu kelio, nepamirštu pasukti už kampo prie delikatesų parduotuvės, nesisiklystu net ir norėdama. Atvažiuoju į mokyklą automatiškai, kitų manymu – per vėlai, mano – per anksti. Paskutiniai mokykliniai autobusai ką tik sustojo prie įėjimo.

Išlipu ir užrakinu mašiną.

Negailestingas lapkričio vėjas gena mane pastato link. Aštrios snaigės sukuriuodamos leidžiasi iš debesų, panašių į torto kremą. Pirmasis sniegas. Nuostabu. Visi stabteli ir užverčia galvą. Autobuso išmetamosios dujos sustingsta, visas triukšmas paskęsta rupiame debesyje. Mokyklos durys irgi nebejudą.

Atlošiame galvas ir plačiai išsižiojame.

Snaigės leidžiasi į mūsų riebalų ir keiksmožodžių, tabako liekanų ir plombuotų dantų, draugų ar draugių seilių pilnus, melu dvokiančius nasrus. Akimirką nebesijaudiname dėl neišlaikytų egzaminų, plyšusių prezervatyvų ar nusirašytų rašinių, esame kaip spalvoti pieštukai ar pietų dėžutės ir supamės taip aukštai, kad mūsų sportbačiai bado skyles debesyse. Vieną akimirką viskas atrodo geriau.

O tada snaigės ištirpsta.

Autobusų vairuotojai paleidžia variklius, ledinis debesis išsisklaido. Visi pajuda į priekį. Jie nesupranta, kas ką tik atsitiko. Jie nieko neprisimena.

ji man skambino.

• • • •